

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◼ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ◼ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מקרא	מאן דאמר	ב	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
מציאה מגט	מר סבר: [רבי יוחנן]	◼	◼	!								◊
לא ילפינן מציאה מגט.	ומר סבר: [ריש לקיש]	◼	◼	!								◊
ואיבעית אימא: בקטנה כולי עלמא לא פליגי דילפינן מציאה מגט, והכא בקטן קא מיפלגי.				!								◊
ילפינן קטן מקטנה	מר סבר: [רבי יוחנן]	◼	◼	!								◊
לא ילפינן קטן מקטנה.	ומר סבר: [ריש לקיש]	◼	◼	!								◊
ואיבעית אימא: מר אמר חדא, ומר אמר חדא, ולא פליגי.				!								◊
ראה אותן רצין אחר מציאה, אחר צבי שבור, אחר גזולות שלא פרחו, ואמר: זכתה לי שדי - זכתה לו.												◼
היה צבי רץ כדרכו, או שהיו גזולות מפריחין, ואמר זכתה לי שדי - לא אמר כלום.												◼
והוא שעומד בצד שדהו.	רב יהודה אמר שמואל:											◊
ותקני ליה שדהו										ז		
הצרו של אדם קונה לו שלא מדעתן	דאמר רבי יוסי ברבי תנינא:											◊
הני מילי בחצר המשתמרת, אבל חצר שאינה משתמרת, אי עומד בצד שדהו - אין, אי לא - לא.												◊
ומנא תימרא דחצר שאינה משתמרת, אי עומד בצד שדהו - אין, אי לא - לא										ז		
היה עומד בעיר ואומר יודע אני שעומר שיש לי בשדה פועלים שכחוהו, לא יהא שכחה, יכול לא יהא שכחה - תלמוד לומר (דברים כ"ד) ושכחת עמר בשדה בשדה ושכחת, ולא בעיר.	דתניא:											◊
הא גופא קשיא: אמרת יכול לא יהא שכחה - אלמא הוה שכחה, ונסיב לה תלמודא בשדה ושכחת ולא בעיר, אלמא לא הוה שכחה												◊
אלא לאו הכי קאמר: בשדה, שכוח מעיקרו - הוה שכחה, זכור ולבסוף שכוח - אין שכחה. מאי טעמא, דכיון דקאי גבה - הויה ליה חצרו, וזכתה ליה. אבל בעיר, אפילו זכור ולבסוף שכוח - הויה שכחה. מאי טעמא - דליתיה גביה דלזכי ליה.												◊
ממאי? דלמא גזירת הכתוב היא, דבשדה נהוי שכחה ובעיר לא נהוי שכחה											ז	◊
אמר קרא (דברים כ"ד) לא תשוב לקחתו - לרבות שכחת העיר.												◊
האי מיבעי ליה ללאן											ז	◊
אם כן נימא קרא לא תקחנו, מאי לא תשוב - לרבות שכחת העיר.												◊
ואכתי, מיבעי ליה לכדתנן:											ז	
שלפניו - אין שכחה, שלאחריו - יש שכחה, שהוא בבל תשוב. זה הכלל: כל שהוא בבל תשוב - שכחה, כל שאינו בבל תשוב - אינו שכחה	[תנן]											◊
אמר קרא (דברים כ"ד) יהיה - לרבות שכחת העיר.	רב אשי:											◊
והוא שעומד בצד שדהו.	וכן אמר עולא:											◊
והוא שעומד בצד שדהו.	וכן אמר רבה בר בר חנה:											◊
מעשה ברבן גמליאל חקנים שהיו באים בספינה, אמר רבן גמליאל: עישור שאני עתיד למוד נתון ליהושע, ומקומו מושכר לו. ועישור אחר שאני עתיד למוד נתון לעקיבא בן יוסף, כדי שיוכה בו לעניים, ומקומו מושכר לו.	איתיביה רבי אבא לעולא:										ז	◊
וכי רבי יהושע ורבי עקיבא בצד שדהו של רבן גמליאל היו עומדין?												◊
דמי האי מרבנן כולא גמרי אינשי שמעתא.	אמר ליה: [עולא]											◊
הכי אמר עולא, והכי אותביתיה.	כי אתא לסורא אמר להו: [רבי אבא]											◊
רבן גמליאל משלטלי אגב מקרקעי הקנה להם.	אמר ליה ההוא מרבנן:											◊
רבי זירא - קבלה	[רבי זירא]											◊
רבי אבא - לא קבלה.	[רבי אבא]											◊

disputants-הולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	
שפיר עביד דלא קבלה, וכי לא היה להם סודר לקנות ממנו בחליפין? אלא - טובת הנאה אינה ממון לקנות ממנו בחליפין, הכא נמי - טובת הנאה אינה ממון לקנות על גבי קרקע.	רבא:	⚡										◇	יא:
ולא היא, מתנות כהונה - נתינה כתיבא בהו, חליפין - דרך מקח וממכר הוא. משלטין אגב מקרקע - נתינה אלימתא היא.		⚡										◇	יא:
דעת אחרת מקנה אותן שאני.	רב פפא:							!				◇	יא:
ומנא תימרא								⚡					יא:
ראה אותן רצין אחר המציאה כל	דתנן:											◇	יא:
והוא שרץ אחריהן ומגיען	ואמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן:											◇	יא:
במתנה היאך?	ובעי רבי ירמיה:											◇	יא:
אף על פי שרץ אחריהן ואין מגיען.	וקבלה מיניה רבי אבא בר כהנא:											◇	יא:
מאי טעמא - לאו משום דדעת אחרת מקנה אותן שאני?													יא:
הרי גט, דדעת אחרת מקנה אותה	רב שימי לרב פפא:											◇	יא:
והוא שעומדת בצד ביתה או בצד חצרה	ואמר עולא:											◇	יא:
שאני גט, דאיתיה בעל כרחה.													יא:
ולאו קל וחומר הוא: ומה גט דאיתיה בעל כרחה - אי עומדת בצד ביתה ובצד חצרה - אין, אי לא - לא. מתנה דמדעתיה - לא כל שכן	מתקיף לה רב ששת בריה דרב אידי:											◇	יא: